

Verslag EK voor junioren/youngriders in Oviedo Spanje

"Zelfs als 32ste leek het alsof ik had gewonnen"

Door Yara de Boer
Foto's: Guido Adam

Wat er vooraf ging:

Mijn paard Gitano Sumaya is pas 7 jaar en het was lang niet duidelijk of ik in Spanje wel zou starten. Afgelopen winter heb ik samen met Jarmila gewerkt en getraind in Australië bij Brooke en Leigh Ann Sample. Wat een ervaring! In maart ben ik teruggekomen en ben rustig met trainen begonnen. Vriendinnen van mij hadden met mijn moeder al wat voorwerk gedaan. Sumaya had al een maand licht gewerkt. Ze was superfit en blij weer wat tempo te mogen maken. Dressuur vond ze minder, maar ja.

In Fisherhude Duitsland liet ze zien dat ze graag wilde. We hebben samen met mijn zus Caro en haar Candor de laatste kilometers van de 80 km volop gelopen en werden zo neus aan neus 2e en 3e. Vooral het plezier en de vorm van de dag erna deed ons goed.

De Fasna Trail in Ermelo rij ik graag met Sumaya en zou dit jaar ook een peilmoment zijn, of ze sterk genoeg was voor de zware wedstrijd in Oviedo en de lange reis. De rit over 125 km liep heerlijk. Lekker in haar tempo en bij iedere ronde verhoogden we de snelheid en kropen we naar voren. De laatste kilometers kon ik rustig aan doen, we lagen ruim op kop. Vorig jaar 1e bij de youngriders over 100 km en nu over de 125 km. Maar nu...hoe zou ze de volgende dag zijn? Normaal merken we niets aan haar, maar toch spannend.

Yes, goedgekeurd om te starten!

In overleg voor de wedstrijddag. Ze rekenen altijd op elkaar.

Spanje kwam dichterbij, maar als ze de volgende dag met dikke benen, opgetrokken buik etc zou staan, dan gingen we niet.

Volgende dag

De volgende dag bij de transportkeuring vloog ze over de baan of het een voorkeuring was en had ik moeite haar rustig te houden. Op naar de Best Condition. Mooi om mee te doen, zo naast die tribune, even lekker laten zien hoe blij ik ben met Sumaya. Ik had moeite haar enthousiasme te volgen. Ook de BC hadden we op zak. Bij thuiskomst

was er 's avonds een feestje, heel gezellig en iedereen op de manege had meegeleefd. Sumaya bleef fit. Nu kwam Spanje wel heel dichtbij.

In Overleg met Mechteld Gerding en dierenarts Ben Horsmans kwamen we er uit dat Sumaya het aan moest kunnen. Het zou goed zijn voor haar ervaring en daar gingen we voor. Ik wilde wel alles op alles zetten om hem uit te rijden. Niet proberen, maar doen. Proberen kan altijd, maar geen reis van honderden kilometers om te denken "ik ga het maar proberen". Toen de financiën...ook dat weer. Er kwam een oplossing, twee sponsors boden aan aan mij naar het EK te helpen. Wat een uitkomst, wat was ik blij. Sectolin paarden en hondenverzorging en GLN incasso. Dolblij en vol goede moed bereidden we de reis voor.

Zaterdag 20 september

's Morgens om 5 uur in een vol geladen camper en Sumaya in de trailer gingen we op pad.

Mijn vader, mijn moeder en ik. De camper was zo vol dat mijn moeder de deur achter mij dicht moest duwen. Ik lag heerlijk op de matrassen. Eten, drinken, muziekje alles was aanwezig. Ja, totdat ik erachter kwam dat ik mijn paspoort was vergeten. Terug en om 6 u weer van huis. De reis verliep verder heel goed en onderweg smsten we naar huis. Mano en mijn Opa hielden op de kaart bij waar we waren en gaven dat aan de anderen op stal door.

Even rust en verzorging voor Yara en Sumaya: eten, drinken, plassen...

Nu België in, nu Frankrijk in en nu Parijs. We reden een klein stukje om, omdat we bij een fokker van een van onze andere paarden (Louka) gingen overnachten. Hij had mij gevraagd een van z'n jonge paarden in training te nemen. Op deze manier konden we direct kijken. Op een tolgweg kregen we pech met de auto. Het bleek een kleinigheid, maar het hield zeker 2,5 u op. Sumaya was wel wat zenuwachtig van al die grote vrachtwagens die voorbij denderden. Ze bleef toch wel haar wortels en hooi eten. We kwamen zo veel later aan, dan gepland en het was al aarde donker.

Voor Sumaya was er een prachtige luxe stal. Wij kregen een huis aangeboden en hadden de bedden voor het uitzoeken. Flesje wijn stond er klaar en kennis gemaakt met Wiljan. We kenden elkaar alleen van de telefoon. Om 11 uur gingen we toch graag slapen. Inmiddels wel besloten om de volgende dag niet om 5 uur te vertrekken, dat was teveel voor Sumaya. Een dagje rust.

Zondag 21 september

Ontwaken: Ik ging voeren in de schemering en zag waar ik was. Een gigantisch landgoed. Zo mooi, om van te dromen. De paarden liepen in de heuvels en overal van die romantische oude huizen, stallen en een kasteeltje. Sumaya hebben we een fijne paddock gegeven, waar ze ook dankbaar gebruik van maakte. Even een smsje naar mijn zus "lunchen met stokbrood, pate, wijn en in de zon" thuis was het koud en nat!!

Om 18.00 uur zijn we vertrokken naar Spanje. De hele nacht doorgereden. Na ergens wat te eten hebben gehaald, ben ik er beter voor gaan liggen en mijn ouders achter het stuur. Ze hielden dat gelukkig goed vol. Bij het tanken werd ik wakker gemaakt, Sumaya verzorgen, chocolademelk en weer verder.

Maandag 22 september

Middernacht reden we Spanje binnen. Allemaal grote steden, maar bij het opkomen van de zon, zagen we dat we vlak langs de kust reden. Iedere keer tussen de bergen door zag je de zee. Was zo mooi. De bergen werden ook steeds steiler, de camper ging ook steeds langzamer. Gelukkig dat we het grootste gedeelte 's nachts hadden afgelegd. Sumaya was duidelijk al meer gewend aan het reizen, ze dronk dit stuk ook veel beter.

11 uur kwamen we op het centrum aan. Wat was het groot en onduidelijk waar je moest zijn. Gelukkig spreekt mijn vader Spaans en kwam er hulp: Christiaan. Hij was ook blij een deelnemer in zijn taal te kunnen aanspreken. Engels was heel moeilijk voor hem, terwijl hij de taak had alle gasten aan een stal te helpen. Voor de camper kregen we een mooie plek, met stroom en vlak bij de stallen, douche en wc's. We stonden ook heel centraal een betere plaats konden we niet wensen.

We maakten plaats voor Jarmila, maar toen kwam al het eerste vervelende bericht dat Satarov misschien niet goed was. We leefden met ze mee en hoopten echt dat ze wel konden starten. We hebben die dag gebruikt om met Sumaya te wandelen, huurauto opgehaald en boodschappen gedaan. Op het terrein was een kantine/restaurant en de plaatselijke bevolking kwam daar sport kijken. De bediening was in het Spaans. Daar gingen we weer, de serveester had door dat mijn vader Spaans sprak en weg was hij. Hij moest met haar alle buitenlanders af om de gerechten te vertalen. Het was een hele leuke sfeer.

Dinsdag 23 september

"s morgens het eerste bericht. Satarov was niet goed. Wat een teleurstelling, ik voelde met haar mee. Je wilt zo graag meedoen, je leeft er zo na toe. Zelf heb ik dit in Tjechie meegemaakt en kon me dus heel goed inleven. Jarmila en ik zijn ook samen in Australië geweest en nu hier samen door deze enorme steile bergen rijden dat was zo mooi geweest.

Mijn vader was veel weg, omdat iederen door kreeg dat ze met hem erbij verder kwamen. Spaans he. Mijn moeder en ik hebben heel lang gelopen met Sumaya en de omgeving gezien.

De lange reis kwam uit haar benen en dat gaf nog wel eens een vreugde sprong. Ze begon zich steeds meer op haar gemak te voelen. 's Avonds maakte ook ik een vreugde sprong. Bericht van Jarmilla. Ze kwam wel, dan zonder paard, maar met Eric. De volgende ochtend zouden ze vertrekken.

Woensdag 24 september

Dit zou een drukke dag worden. 's Morgens een kleine chef 'd equipe meeting. Mechteld was er nog niet, dus ging mijn vader. Daar werd hij weer vertaler en bleef nog al een tijdje weg.

Sumaya was nu weer helemaal de oude en vandaag ben ik haar ook gaan rijden. Dat viel niet mee, ze schoot overal voor weg. Overal kabbelde er water en dat was door de bergen en de struiken niet te zien, maar wel te horen. Uiteindelijk is mijn moeder een stuk meegelopen.

Bericht van Mano, Caro en Guido dat ze op het vliegveld waren en over een halve dag zouden we elkaar weer zien, heerlijk

In de loop van de middag arriveerde de dierenarts Ben Horsmans en bondscoach Mechteld Gerding. Gezellig weerzien en bijpraten natuurlijk. Wij hadden al een stuk van het parcours gezien en het viel niet mee, hard, losse stenen. Wel enorm mooi. Groomplaatsen die 400 meter uit elkaar lagen, waren niet in een keer te klimmen, zo stijl! Mijn ouders hebben met Ben een Mechteld een hele leuke avond gehad. Daarna werd ons kamp nog meer uitgebreid met Mano, Caro en Guido. Ik zou ze de volgende ochtend pas zien, ik ging uit in Oviedo met 20 andere deelnemers. Het was heel leuk..... en laten we zeggen dat we het hier bij laten.

En altijd waren pa en ma of iemand van het team in de buurt om te verzorgen.

Donderdag 25 september

Mijn moeder heeft Sumaya gevoerd en verzorgd. Iedere ochtend ontwaakte wij daar midden in een wolk. We zaten heel hoog en dan was het nogal koud. Tegen 10 uur koffie met Mechteld, Ben, mijn ouders. Caro, Guido en Mano kon ik nu ook omhelzen, een heel team, ik werd er zenuwachtig van.

Net alles een beetje op een rijtje, komen daar Jarmilla en Eric aan, wat een feest. Niet te beschrijven wat er door mij heen ging, zo spannend. Sumaya voelde zich prima en had het klimmen en dalen helemaal door. Ben contoleerde Sumaya zoveel mogelijk en Mechteld was daar ook als fysiotherapeut. Sumaya werd aan alle kanten in "de watten gelegd". Heerlijk.

De anderen gingen ook het parours op en kwamen tot de conclusie, dat dit extreem zwaar was voor een junior/youngriders kampioenschap. Van alle kanten, ook ander landen, noemden dit een kleine Florac. Met z'n allen weer eten. In het restaurant werd er gegeten door veel verschillende landen. Heel gezellig en het kwam steeds dichterbij.

Vrijdag 26 september

De voorkeuring. Al twijfelde ik niet aan Sumaya, toch was ik heel onzeker. Ik dacht terug aan Tjehie. Sonja was goed te pas, maar op de dag van de keuring, kreupel. Alles kan. De keuring op stal ging goed. We hadden allemaal bandjes, dus we stonden ook als een heel team op stal. Allemaal voor Sumaya, maar vooral mijn vader en Ben stonden bij mij. Op naar de keuring op de renbaan. Er was een groot terrein met een renbaan met zwaar zand er omheen en tribunes.

Op het zand moest je wachten op je beurt. Ik was een van de laatsten en heb veel gestapt. Caro en Mano liepen steeds mee en we hebben samen ook de dag van morgen goed doorgesproken.

Mijn vader, Ben en Mechteld mee naar binnen toen het zover was. Een club oranje stond aan de kant mee te kijken. Ze liep als een speer en we konden starten. Wat was ik blij, na twee teleurstellingen, Bahrein en Tjehie kon ik nu wel meedoen. Geweldig.

Met z'n allen lunchen en nog een keer doorspreken, inpakken. Carmen had ook het vliegtuig gepakt en kwam 's middags het team aanvullen. Nu was alles compleet. Het hele juniorenteam was er. Dit team voelt zo sterk. Spanning, rillingen zoveel oranje... ik moest en wilde dit waar maken!

's Avonds opening. Land voor land werd voorgesteld en liepen dan door het zware zand langs de tribune. Wij moesten wachten en Sumaya werd dan ook nogal uitgelaten, toen ze mocht. Ik werd vergezeld door Ben, Caro en Jarmilla met de vlag. De andere oranje leden maakte luid kabaal op de tribune, een groot feest. Het aangeboden eten daarna viel wat tegen, mijn vader heeft nog pasta voor de liefhebbers gekookt. De paddock mocht pas na de opening klaar gemaakt worden, dus de ene kookte en de anderen brachten de spullen.

Zaterdag: DE DAG

De start in het aarde donker, machtig mooi. De eerste ronde was 34,5 km. Sumaya was er klaar voor en dat liet

ze merken. Gelukkig had ik voor het juiste bit gekozen. Vooraan was het een drukte en dat werd ook de kopgroep. Die ging hard van start over de baan. Het was moeilijk om afstand te houden, het duurde wel even om het juiste groepje te vinden. Sumaya was zo heet. Het eerste groompunt was nog donker en heel druk. Caro, Guido en Mano stonden daar en hadden mij snel in de gaten. Water erover en weer door. In het tweede stuk reed ik met Italianen en dat tempo ging lekker. We reden zo door naar boven dat we boven de wolken uitkwamen en daar was het licht. Stijl omhoog over losse keien, trof ik mijn ouders en de rest. Mijn moeder door het dolle, "het ziet er goed uit" zei ze. Sumaya wilde geen drinken en ik reed liever direct door. Het was te steil om stil te staan. Zo reed ik weer naar Caro, Guido en Mano en naar de VG.

Zender

De paarden hadden een zender om, zodat je niet met briefjes werkte voor de in-en out time, aanbieden. Dat werkte prima. Er kwam steeds een sticker op je vetkaart, met al je gegevens, ook de gereden snelheid. Sumaya was fit en nerveus. De hartslag kwam niet snel naar beneden, maar wel ruim binnen de tijd. Ben en pa mee naar de keuring. Dikke

Echt steil onderweg.

pret kwamen ze eruit. Een Spaanse arts en pa kletsen en Ben had staan kijken. Normaal gaat dit anders. Ieder land had een eigen paddock. Wij hebben Sumaya geleerd los te staan, ze komt dan ook goed tot rust. Masseren en Mano keek de ijzers na. (vr)Eten, drinken, plassen alles ging gewoon door en we gingen naar de tweede loop: 30 km. In de totale wedstrijd was 300 meter vlak: start en finish.

In deze loop zat een enorme klim en daarna dalen natuurlijk. De temperatuur ging omhoog en Sumaya ging goed drinken, ook in alle bakken onderweg. Voor mijzelf was de kleding een beetje moeilijk. Ik ging steeds onder en boven de wolken. Onder was het koel en boven al warm.

Bij vetgate 2 was ze nog steeds opgewonden en blij, maar aanbieden ging al sneller. Er stonden enorme bakken water, waar je flink uit kon scheppen.

De derde loop van 26 km liep ze al wat rustiger en "dieselde" ze de bergen op en af. Hier zaten een paar "flinke jongens" in. Ik ging er ook regelmatig af, dan waren de hellingen zo stijl, dat ik de jonge benen nog wilde sparen. De vierde loop zou extra zwaar worden. Een groot gedeelte van de route liep aan de zon kant van de bergen en geen beschutting. Hier ook weer zware klimpartijen en en hele steile daling. Het was inmiddels bloedheet.

Bij aankomst op de vetgate nam Sumaya meer haar rust dan anders, maar bleef eten, drinken, plassen etc. Na de pauze en het opzadelen pakte ze het zo weer met volle moed op.

De laatste 15 km. Hier zat een groompunt in boven op een enorme berg. De grooms konden dan waarschijnlijk niet bij de finish staan. Mijn familie wilde dit wel heel graag en ik ook. Eric, Jarmila en Carmen boden spontaan aan daar te staan. Ik voelde me daar net een filmster. Bij vertrek van dat punt werd ik gefilmd en hebben we lang na elkaar gezwaaid. Dit was het laatste stukje en de aanmoediging kwam goed over.

Sumaya voelde het ook en liep nog goed door. De zon ging onder, maar ik kon het nog net allemaal zien. Uit de bossen de renbaan op, daar stonden al een paar op mij te wachten. Ik moest nog rond en richting finish zetten we nog even aan. De finish was goed te vinden met al dat oranje aan de kant. De kilometers zater erop en nu nog de keuring.

Het leek het net of ik gewonnen had: een groot feest.

Koelen, koelen koelen, Ben erbij en hup aanbieden.

De winnaar was allang bekend, maar toen ik de goedkeuring kreeg, leek het net of ik had gewonnen. Een groot feest, iedereen vloog iedereen om de hals. Sumaya en ik werden bedolven. Ik zag mijn moeder bij Ben om de hals hangen. De FEI-artsen deden mee. Ik vergeet niet het beeld dat Juliette Mallison om mijn vaders buik danste.

32e plaats

Foto's, al was het inmiddels donker, van het hele team. Iedereen had ons geholpen, we hebben het samen gedaan. 32e plaats en het afgesproken tempo gereden van rond de 12 km p/u.

Ben heeft naast dat hij de hele dag op de gezondheid van Sumaya heeft gepast, ook veel gefilmd en gefotografeerd. Ook nu voordat Sumaya naar stal ging, zijn we eerst vereeuwigd onder de finishvlag!!! Eenmaal op stal weer eten, ongelooflijk. Wij zijn met z'n allen feest gaan vieren: tapaz en drinken. Jarmila en Carmen hadden nog een verassing. In Tjehie zong Mechteld voor het team "lief klein konijntje" in een Bavariapak. Nu zongen zij het in een oranje bikini. Je moet maar durven in zo'n volle zaal met teams en de plaatstelijke, vooral mannelijke oude bevolking.

Had ik maar een foto van die barmanen. De stemming zat er goed in, daarna heerlijk geslapen net als Sumaya.

Zondag 28 september

Sumaya voelde zich goed, en liet zich wel zien bij de transportkeuring. Verder nog lekker laten grazen en stappen. Prijsuitreiking was alleen voor de eerste drie.

Frankrijk als team eerste. Individueel ook een Franse: Lucie Marin.

Mijn moeder heeft Sumaya uitgelaten, maar het werd zo warm dat we haar verder in de middag in de stal hebben gelaten.

Voor het eerst heb ik echt rustig van de zon kunnen genieten en iedereen is zo z'n gang gegaan. Carmen moest 'middags helaas alweer naar huis: plicht roept. 's Avonds na het eten van de anderen afscheid genomen, die vertrokken de volgende ochtend.

Maandag 29 september

Sumaya wandelen. Alles inpakken en dat was veel, afscheid nemen en dat was weer niet leuk, richting Frankrijk, waar we daarna met een extra paard richting huis gingen.

Woensdag 1 oktober

8 uur 's morgens thuis. De manege begon net te draaien, maar we hebben eerst bijgepraat met de thuisblijvers.

Ervaring

We gingen voor de ervaring en dat is zeker gelukt. We zullen later weten hoeveel wij in onze "rugzak" hebben meegekregen.

Ik wil heel graag iedereen nogmaals bedanken, die mij de gelegenheid hebben gegeven om dit te mogen doen.

De thuisblijvers, vrienden en vriendinnen die de manege hebben laten doorlopen. Mijn sponsors: Sectolin en GLNincasso.

Bedankt EK-gangers: Mechteld en Ben. Onno (hoefsmid) en Danielle (fysio) het voortraject. Eric, Jarmila, Carmen. Ons rotsvaste team: Caro, Guido, Mano en mijn ouders, wat zou ik zonder hen moeten.